

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150362784/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

den. At udvikle hende Sagens Sammenhæng, maatte have hævet hendes Skrupler, men en Forklaring her var *Otto* umulig. Han trykkede hendes Haand, bad hende være rolig; ingen Sorg laae tungt paa hans Hjerte, uden dette sidste Tab af hans kjære Bedstefader.

»Hver Aften har jeg nævnet Eders Navn ved min Bøn! hver Gang ondt Veir var i Vente, og Sønerne paa Havet, saa vi hængte Flag eller tændte Blus for at give dem Tegn, tænkte jeg paa de Ord, der slap mig af Munden og som den onde Heinrich greb, jeg frygtede for, at vor Herre skulde lade Straffen gaac ud over mine Børn.«

»Vær kun rolig, kjære Gamle!« sagde *Otto*. »Gjem selv det hellige Træ, paa hvis Kræfter I stoler! det tage hver Sorg fra Eders eget Hjerte!«

»Nei, min Sorg er jeg selv Skyld i! Eders har fremmed Mand lagt i Eders Hjerte! den Uskyldiges Sorg vil Korsets Træ kun bære!«

Det Smukke, som hende ubevidst laae i disse Ord, rørte *Otto*. Han tog Gaven, gjemte den, søgte at berolige hende og saae nu sidste Gang ud over det prægtige udstrakte Hav, der var sin egen Grændse.

Det var mod Aften før han kom hjem til Gaarden, hvor *Rosalie* ventede. Det sidste Optrin med den blinde Fiskerkone havde sat ham tilbage i hans mørke Sindsstemning. »I Grunden veed hun dog intet!« sagde han til sig selv. »Denne *Heinrich* er min onde Engel! kunde han dog snart døe!« Det var i *Ottos* Sjel, som om han kunde roligt skyde *Heinrich* en Kugle gennem Hjertet. »Var han først begravet under Lyngtørven, da var min Hemmelighed det ogsaa! Blod vil jeg! ja, der er noget Djævelsk i Mennesket! kunde dog *Heinrich* døe! men der leve flere, som kjende min Fødsel; – min Søster! min stakkels, tilside-satte Søster, hun, som havde samme Ret til Aandsudvikling, som jeg! hvor frygter jeg for dette Møde! det vil blive bittert! bort maa jeg! bort vil jeg! her qvæles Livet! jeg har jo Formue! jeg vil reise. Det levende *Frankerige* vil forjage Grillerne og – saa er jeg borte, langt fra Hjemmet. Næste Foraar er jeg en Fremmed, ude mellem de Fremmede!« og hans Tanke gik over i stille Veemod. Saaledes kom han til Gaarden.